

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН ДА СВИЕШ ПЛАТНАТА

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Когато задминахме последната шамандура и поехме обратно, „Буревестник“ от Порт Елизабет сякаш сграбчи вятъра в платнените си прегръдки и почна да се изправя сантиметър по сантиметър. Въпреки тежкия кил газеше съвсем плитко. Беше наклонен към подветрената страна. Имаше цел пред себе си и верен приятел на руля. Беше бърз и прекрасен. При тази скорост и крен още пет сантиметра можеха да го преобърнат; знаехме и пет пари не давахме. Беше великолепно.

Пърси лежеше върху наклонената палуба с отметната глава, стискаше руля с мършави ръце и се смееше просто от радост. През делниците Пърси беше писарушка в застрахователна компания. Но през почивните дни ставаше господар на платноходката „Буревестник“ — мъничка бяла мечта. А днес беше денят на регатата; днес двамата с Пърси преживявахме онова, което бяхме сънували цяла година и щяхме да го сънуваме още толкова.

Никога не бяхме печелили регатата. Но тази година всичко бе на наша страна. Наближаваше буря и се носехме по ръба на риска с изцяло разпънати платна. Грамадният нов кливер се издуваше като балон от вятъра. Тъкмо това ни трябваше, за да оставим зад себе си всичко друго... всичко освен траурните платна на Грейнджър и неговата състезателна яхта „Черен пламък“.

Победата висеше на косъм между нас и „Пламък“. На около двайсет метра вдясно той се носеше точно по същия курс и със същата скорост. Никой не можеше да надделе. Вятърът отнасяше молитвата ми. Със своята стоманена мачта и електрически лебедки Грейнджър бе печелил три години наред. Молах стария крал Нептун да ни помогне.

После воят на вятъра из възетата скочи с един тон нагоре. Видях, че се задава шквал. Злобен оловносив вихър напругаше мускули да се втурне към нас. Пролазах към Пърси и изкрещях:

— Идва шквал... трябва да свием платната.

На повечето от другите яхти вече свиваха марселите.

— Ако Господ иска да свия платната — изрева Пърси, — ще вземе да разкъса някое!

Цитираше славните капитани на клипери от ония дни, когато американските кораби са били най-добри по седемте морета. Това хвърляше състезанието и кораба в ръцете на боговете; беше върховно безумие... и великолепно дързост.

Видях как провисва марселът на „Черен пламък“; въпреки всичката си хромирана стомана, Грейнджър все пак се боеше. Сетне платното пак плъзна нагоре и се изду. Бе видял, че продължаваме с всички платна; смяташе, че блъфираме. Изкрещях към Пърси:

— Шквалът ще ни изтръгне мачтата! Трябва да свием!

— Прави каквото щеш — каза Пърси.

Изпълзах до щифта и дръпнах фала (тоест въжетото, което държи платната). Нищо не стана — Пърси го бе закрепил с обратен възел; колкото по-силно теглеше платното, толкова повече се затягаше възелът. Нямаше как да го развържа. Проклет глупак! Заради регатата беше готов да пожертва и любимата си яхта. Ако шквалът ни връхлетеше с вдигнат марсел, това щеше да е краят на „Буревестник“.

После всичко стана съвсем бързо. Фалът се скъса и платното с трясък рухна надолу. Тъкмо докосваше палубата, когато шквалът налетя и ни заслепи. „Буревестник“ залитна, после сякаш се вкопчи в плюющия кливер и изравни. Грамадна разпенена вълна ухапа кърмата и изтръгна руля. А вятърът изведнъж се измести и стана попътен. Пороят и стихията отминаха, а ние останахме без кормило, теглени от кливера, като че бяхме впрегнали самия Пегас.

А другите? Из водите на залива се мержелееха останките на участниците във фрегатата. Четиринайсет яхти — цели четиринайсет! — бяха без мачти, преобърнати или и двете заедно. Само „Пламък“ продължаваше да се движи бързо, макар и с раздрано платно. Ние с Пърси нямаше какво да направим, освен да се проснем на мократа платнена купчина върху палубата, за да не я отнесат вълните. Без кормило, без главно платно и...

И спечелихме регатата.

Спечелихме я, защото „Пламък“ — благословени да са строителите му — не можеше да се движи право по вятъра. Трябваше да лавира, само с три градуса, но това му отне победата. Нашият кливер ни доведе до финиша само на две дължини пред Грейнджър. А когато смъкнахме кливера и хвърлихме въже на влекача, Пърси блажено се просна върху смачканото платно.

— Знае си работата! — разсмя се той. — Ама че хубаво! Ако сам не си бе скъсал фала, за да свали платното, щеше да се разпадне. На това му се вика умен кораб. Знае даже кога да свие платната!

— Така си е — рекох аз.

Защо да му казвам, че успях да срежа фала, преди шквалът да налети? Кой съм аз, та да унищожавам вярата на човека в нещо, което обича?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.